

Το αγώνισμα του εγκλείστου βίου του οσίου Σεραφείμ.

Όσιος Σεραφείμ του Σαρώφ.

Ανερχόμενος συνεχώς την κλίμακα των αρετών και της μοναχικής ασκήσεως, ο όσιος Σεραφείμ ανέλαβε τον ακόμη υψηλότερο αγώνα του εγκλείστου βίου. Αυτό συνέβη ως εξής:

Την εποχή αυτή, για την οποία γίνεται λόγος, ηγούμενος του Σάρωφ ήταν ο π. Νήφων, άνθρωπος θεοφοβούμενος, ενάρετος, φιλάδελφος και ζηλωτής του τυπικού και των ακολουθιών της εκκλησίας. Ο όσιος Σεραφείμ, από τον θάνατο του γέροντός του Ησαΐα, αφού έδωσε υπόσχεση σιγής, ζούσε στην έρημό του έγκλειστος, ωσάν σε φυλακή. Παλαιότερα, τις Κυριακές και τις εορτές πήγαινε στο μοναστήρι για να μεταλάβει. Τώρα όμως μετά την παρατεταμένη εκείνη προσευχή επάνω στον βράχο τον πονούσαν τα πόδια και δεν μπορούσε να περπατεί.

Πολλοί μοναχοί σκανδαλίζονταν και απορούσαν ποιος κοινωνεί των Αχράντων Μυστηρίων τον όσιο Σεραφείμ. Για τον λόγο αυτό ο ηγούμενος

συνεκάλεσε σύναξη των γερόντων της μονής και έφερε ενώπιόν τους το θέμα σχετικά με την Μετάληψη του π. Σεραφείμ. Αυτοί μετά από συμβούλιο αποφάσισαν να προτείνουν στον π. Σεραφείμ να έρχεται, όπως και ενωρίτερα, στο μοναστήρι για να μεταλαμβάνει των Αχράντων Μυστηρίων, αν βέβαια τον υπακούουν τα πόδια του· διαφορετικά, να έλθει και να μείνει μονίμως στο μοναστήρι. Όρισαν να διαβιβασθεί αυτή η απόφαση στον π. Σεραφείμ με τον αδελφό που του πήγαινε την τροφή κατά τις Κυριακές και ας διαλέξει ό,τι προτιμά.

Έτσι και έγινε, άλλα για πρώτη φορά ο όσιος δεν απάντησε ούτε λέξη. Ανέθεσαν λοιπόν στον αδελφό και την επομένη Κυριακή να μεταβιβάσει για δεύτερη φορά στον π. Σεραφείμ την πρόταση της συνάξεως. Τότε ο όσιος ευλόγησε τον αδελφό και ξεκίνησε μαζί του πεζή για το μοναστήρι. Αποδέχθηκε την δεύτερη πρόταση της συνάξεως της μονής και έδειξε ότι λόγω ασθενείας δεν μπορούσε να έρχεται στην μονή τις Κυριακές και τις εορτές, όπως έκανε ενωρίτερα. Αυτό συνέβη στις οκτώ Μαΐου του 1810, όταν ο όσιος Σεραφείμ ήταν πενήντα ετών.

Όταν επέστρεψε στο μοναστήρι, μετά από δεκαπενταετή αγώνα στην έρημο, ο όσιος Σεραφείμ δεν πήγε στο κελί του, αλλά στο νοσοκομείο. Αυτό έγινε την ημέρα εκείνη, λίγο πριν να αρχίσει η αγρυπνία. Όταν κτύπησαν οι καμπάνες για την αγρυπνία, ο όσιος παρουσιάσθηκε στον ναό της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Όλοι οι αδελφοί εξεπλάγησαν, όταν αστραπιαία διαδόθηκε μεταξύ τους η είδηση ότι ο π. Σεραφείμ αποφάσισε να εγκατασταθεί στο μοναστήρι.

Την επομένη, στις εννέα Μαΐου, εορτή της μετακομιδής των λειψάνων του αγίου Νικολάου του θαυματουργού στο Μπάρι της Κάτω Ιταλίας, ο όσιος Σεραφείμ ήλθε, όπως συνήθιζε, στην πρωινή λειτουργία στην εκκλησία του νοσοκομείου και μετέλαβε των Αγίων του Χριστού Μυστηρίων. Από τον ναό πήγε στο κελί του ηγουμένου π. Νήφωνος, πήρε την ευλογία του και κατόπιν εγκαταστάθηκε στο πρότερό του κελί. Εκεί δεν δεχόταν κανένα, δεν

πήγαινε πουθενά και δεν συνομιλούσε με κανένα· ανέλαβε δηλαδή νέο δυσκολότατο αγώνισμα, τον έγκλειστο βίο.

Για τους αγώνες του οσίου Σεραφείμ κατά την περίοδο του εγκλείστου βίου του πολύ λίγα είναι γνωστά, διότι δεν δεχόταν ούτε συνομιλούσε με κανένα. Στο κελί του δεν είχε τίποτε, ούτε και τα πιο απαραίτητα πράγματα. Η εικόνα της Θεοτόκου, ενώπιον της οποίας έκαιγε πάντοτε κανδήλα, και ένα κούτσουρο που χρησίμευε ως κάθισμα, αυτά ήσαν όλα κι όλα. Ο αυστηρός αγωνιστής ούτε καν χρησιμοποιούσε φωτιά.

Την περίοδο αυτή φορούσε στο λαιμό του, κάτω από το ζωστικό, μεγάλο σιδερένιο σταυρό «εις όλεθρον της σαρκός, ίνα το πνεύμα σωθή» (Α΄ Κορ. 5:5). Αλυσίδες όμως ή προβιά δεν φορούσε ποτέ, ούτε συμβούλευε άλλους να τα φορούν. «Αν κάποιος μας προσβάλλει με λόγο ή έργο», έλεγε ο όσιος, «και εμείς υπομείνουμε ευαγγελικώς την προσβολή, να οι αλυσίδες μας, να και η προβιά! Αυτές οι πνευματικές αλυσίδες είναι ανώτερες από τις σιδερένιες, και η πνευματική αυτή προβιά ανώτερη από την υλική».

Φορούσε την ίδια ενδυμασία που είχε και στην έρημο. Το μοναδικό του ποτό ήταν το νερό και η μοναδική του τροφή κριθάρι κοπανισμένο και λευκό ξυνολάχανο. Το νερό και την τροφή του τα έφερνε ο μοναχός Παύλος, που έμενε στο γειτονικό κελί, και λέγοντας το «Δι' ευχών» τα άφηνε μπροστά στη πόρτα του οσίου. Και ο έγκλειστος, για να μη τον δει κανένας, σκεπαζόταν μ' ένα μεγάλο ύφασμα και, αφού έπαιρνε γονατιστός το σκεύος, το έφερε στο κελί του, ωσάν να το δεχόταν από το χέρι του Θεού. Κατόπιν, αφού έτρωγε λίγο, άφηνε το σκεύος στην προηγούμενη θέση του έχοντας πάλι καλυμμένο το πρόσωπό του με ύφασμα, μιμούμενος τους αρχαίους ερημίτες, οι οποίοι κάλυπταν το πρόσωπό τους με το κουκούλι.

Η άθληση του οσίου Σεραφείμ στην προσευχή, όλο το διάστημα του εγκλείστου βίου του, ήταν πολύ δύσκολη και ποικιλόμορφη. Και εδώ, όπως και στην έρημο, έκανε τον κανόνα του και τις καθημερινές ακολουθίες, εκτός της θείας λειτουργίας. Επιπλέον δόθηκε στην άσκηση της νοεράς προσευχής

λέγοντας στην καρδιά του εκ περιτροπής την ευχή του Ιησού και την ευχή προς την Θεοτόκο. Κατά καιρούς, προσευχόμενος βυθιζόταν στην παρατεταμένη θεωρία του Θεού. Στεκόταν ενώπιον της αγίας εικόνας και, χωρίς να λείει καμιά προσευχή ή να κάνει μετάνοιες, θεωρούσε νοερά τον Κύριο μέσα στην καρδιά του.

Από το βιβλίο: Αρχιμ. Ιουστίνου Πόποβιτς, Οσίου Σεραφείμ του Σαρώφ Βίος, Εκδόσεις «Το Περιβόλι της Παναγίας», Θεσσαλονίκη 1991, σελ. 39.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>